

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Плевен, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ИВАЙЛО П. ЦВЕТКОВ
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20214400500921 по описа за 2021 година

Въззивно производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение на Районен съд – Ч. № 218 от 06.08.2021 г., постановено по гр.д. № 959/2020 г., съдът е признал за установено на основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК по отношение на СУ „***“ гр. Ч., че вземането на Кр. В. Д. за сумата от 147,40 лв. – разлика между дължимото обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 17026 лв. и реално изплатеното от 16878,87 лв., не съществува. С решението е признато също така по отношение на СУ „***“ гр. Ч., че вземането на Кр. В. Д. за сумата от 340,52 лв. – лихва върху вземането от датата на прекратяване на трудовото правоотношение 11.06.2020 г. до 21.08.2020 г. – датата на издаване на заповедта, не съществува. Със същото решение е признато за установено по отношение на СУ „***“ гр. Ч., че вземането на Кр. В. Д. за сумата от 615 лв. – съдебно-деловодни разноси по ч.гр.д. № 742/2020 г., съществува. С решението СУ „***“ гр. Ч. е осъдено на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати в полза на Кр. В. Д. сумата от 400 лв., представляваща направени в исковото производство деловодни разноси, както и да заплати по сметка на Районен съд – Ч. сумата от 391,46 лв., от

които 347,34 лв. държавна такса за образуването на ч.гр.д. № 742/2020 г. и 44,12 лв. държавна такса за образуването на исковото производство.

Постъпила е въззивна жалба от СУ „***“ гр. Ч., подадена чрез пълномощника адв. С.Б. от АК-Плевен, срещу така постановеното решение в частта му, в която е признато за установено вземане в полза на Кр. В. Д. за сумата от 615 лв. и в частта за разноските, възложени в тежест на училището.

Насрещната страна – Кр. В. Д. е депозирала писмен отговор на въззивната жалба чрез пълномощника адв. П.К. от АК-Плевен, в който е инкорпорирана насрещна въззивна жалба срещу първоинстанционното решение в отхвърлителната му част.

Постъпила е и частна жалба от Кр. В. Д. срещу определение № 452/12.10.2021 г., с което е допълнено решение № 218/01.09.2021 г. по гр.д. № 959/2020 г. на Районен съд – Ч. в частта му за разноските.

С определение по настоящото дело от 12.01.2022 г. въззивният съд е приел за разглеждане депозираните въззивна жалба, насрещна въззивна жалба и частна жалба за разглеждане като процесуално допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността и допустимостта на решението, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

С оглед предвидените в цитираната разпоредба правомощия на въззивната инстанция, настоящият съдебен състав счита, че в случая са налице основания за недопустимост на обжалвания съдебен акт на районния съд.

От данните по делото е видно, че в полза на заявителя Кр. В. Д., от гр. Ч., с ЕГН *****, срещу длъжника Средно училище „***“ гр. Ч. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 318 от 21.08.2020 г. по ч.гр.д. № 742/2020 по описа на Районен съд – Ч. за следното вземане: сумата от 17 026,27 лв., представляваща дължимо обезщетение по чл. 22, ал. 3 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението – 21.08.2020 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 340,52 лв., представляваща законна лихва върху от главницата от 11.06.2020 г. до 21.08.2020 г., както и за направените в заповедното производство разноси в размер на сумата от 615

лв. за адвокатско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е била надлежно връчена на длъжника, който в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е подал възражение по чл. 414 ГПК /по образец/ с вх.рег. № 260104/04.09.2020 г., в което е посочено, че не дължи лихви, възнаграждение за адвокат и държавна такса, тъй като задължението е платено. Едновременно с това, длъжникът СУ „***“ гр. Ч. е подал и възражение по чл. 414а ГПК /по образец/, с вх.рег. № 260105/04.09.2020 г., към което са приложени писмени доказателства във връзка с наведените във възражението твърдения, че на 03.09.2020 г. в полза на заявителя е била преведена сумата от 16 878,87 лв., а на 13.07.2020 г. – сумата от 147,40 лв.

С разпореждане № 260043 от 11.09.2020 г. заповедният съд е дал указания на заявителя на основание чл. 415, ал. 1 ГПК в едномесечен срок да предяви иск за вземането си, като довнесе дължимата държавна такса.

С друго разпореждане от същата дата /11.09.2020 г./ районният съд е разпоредил да се изпрати съобщение на заявителя с копие от депозираното възражение на длъжника по чл. 414а ГПК и приложенията към същото, като е дал указания на заявителя на основание чл. 413а, ал. 3 от ГПК, че ако не приема възражението на длъжника, следва в тридневен срок да подаде писмено становище. Съобщение за това разпореждане е било връчено лично на К.Д. на 14.09.2020 г. В кориците на делото не се намира подадено от нея писмено становище в указания й срок.

С определение № 260029 от 09.10.2020 г. районният съд е обезсилил изцяло издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в полза на Кр. В. Д. срещу СУ „***“ гр. Ч.. В определението е посочено изрично, че същото подлежи на обжалване с частна жалба пред Плевенски окръжен съд в едноседмичен срок от връчването му на молителя. Съобщение за определението е било връчено лично на К.Д. на 14.10.2020 г. и по делото няма данни за депозирана от нея частна жалба срещу същото.

К.Д. е депозирала по заповедното производство молба с вх.рег. № 260466/14.10.2020 г. във връзка с разпореждане № 260043/11.09.2020 г., към която е приложен препис от искова молба с вх.рег. № 4110/14.10.2020 г. съобразно указанията по разпореждането.

Пред първоинстанционния съд е предявен иск за установяване на част от вземането, присъдено в полза на кредитора Кр. В. Д., от гр. Ч., срещу

длъжника СУ „***“ гр. Ч., със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 742/2020 г. по описа на Червенобрежки районен съд, както следва: сумата от 147,40 лв., представляваща разликата между дължимото й обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 17 026,27 лв. и реално изплатеното й такова в размер на 16 878,87 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 11.06.2020 г.; сумата от 340,52 лв., представляваща лихва върху дължимото обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, считано от датата на прекратяване на трудовото правоотношение – 11.06.2020 г. до 21.08.2020 г. – датата на издаване на заповедта за изпълнение. С исковата молба се претендират и разноските по заповедното производство в размер на 615 лв. и направените в исковото производство деловодни разноски.

Предявеният установителен иск е с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Следва да бъде посочено, че искът по чл. 422, ал. 1 ГПК е специален установителен иск, който цели установяване на едно вземане, за което е издадена заповед за изпълнение, което вземане е оспорено от длъжника с възражение по чл. 414 ГПК. Специфичните предпоставки за допустимостта на този иск се състоят в съответствието между заявеното и признато в заповедното производство вземане /част от него/ и предмета на делото, очертан с обстоятелствената част и петитума на исковата молба, както и в идентичността на страните /респективно надлежно възразилите ответници и легитимираните правоприменници/. Съдът, пред който е предявен иск за съществуване на вземането по реда на чл. 422 ГПК следи служебно за едновременното наличие на три предпоставки за допустимостта на иска: 1/ издадена заповед за изпълнение; 2/ подадено от длъжника в едномесечен срок от връчването на заповедта възражение по чл. 414 от ГПК; 3/ спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 4 от ГПК. Съдът следва да разгледа предявения иск само при положение, че посочените кумулативни предпоставки са налице.

В този смисъл, в хипотезата на обезсилена заповед за изпълнение отпада правният интерес от иск за установяване съществуването на вземането и за кредитора възниква интереса от предявяване на осъдителен иск за същото вземане.

В настоящия случай издадената в полза на заявителя Кр. В. Д. заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу длъжника СУ „***“ гр. Ч. е обезсилена изцяло, както е посочено в определението на заповедния съд от 09.10.2020 г. Срещу това определение не е подадена частна жалба, поради което същото е влязло в законна сила. При това положение за заявителя е безпредметно в производство по реда на чл. 422 от ГПК да иска установяване съществуването на вземане въз основа на заповед, която е обезсилена с влязъл в сила съдебен акт.

След обезсилване на заповедта за изпълнение, с която е присъдено вземането на заявителя К.Д., защитата на последната би могла да бъде осъществена единствено с осъдителен иск за вземането ѝ против длъжника.

Въззивният съд приема, че в случая за заявителя липсва правен интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 от ГПК в хипотезата на чл. 414а, ал. 5 от ГПК. Съгласно цитираната разпоредба пропускът на заявителя да подаде становище и обезсилването на заповедта не е пречка заявителят да предяви иск за цялото вземане по реда на чл. 422 ГПК. В конкретния случай длъжникът е депозирал възражение по чл. 414а от ГПК, като е представил доказателства за плащане към същото. Това възражение е администрирано за становище от заявителя, каквото не се намира в кориците на делото. С влязло в сила определение на заповедния съд издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е обезсилена изцяло, т.е. и в частта ѝ за разноските. При това положение възниква въпросът каква би била ползата, а оттам и правният интерес за кредитора от предявяването на установителен иск за съществуване на вземането. Това е така, тъй като решенията по установителните иски не имат изпълнителна сила, а разполагат единствено със сила на пресъдено нещо. Следователно дори съдът да признае цялото вземане в пълен размер, заявителят няма да може да получи изпълнителен лист и да търси удовлетворение по принудителен ред.

Предвид гореизложените съображения, въззивният съд приема, че предявеният установителен иск се явява недопустим поради липсата на правен интерес, който е абсолютна положителна процесуална предпоставка и за който съдът следи служебно във всеки един момент от производството.

Това налага обезсилване изцяло на първоинстанционното решение и

прекратяване на производството по делото.

За правна яснота следва да бъде посочено, че в частта му, в която районният съд се е произнесъл по съществото на заявената претенция за установяване съществуването на вземане за сумата от 615 лв. – деловодни разноси в заповедното производство, решението се явява недопустимо и поради заявеното от ищцата оттегляне на тази претенция с молба вх.рег. № 4303/04.11.2020 г., което оттегляне се признава и с депозирания отговор на въззивната жалба.

На обезсилване подлежи и обжалваното определение №452 от 12.10.2021 г., с което е допълнено по реда на чл. 248 ГПК недопустимото съдебно решение.

При този изход на процеса и на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените от него деловодни разноси за двете съдебни инстанции в установения по делото общ размер от 1450 лв., от които 250 лв. възнаграждение за вещо лице, 700 лв. платено адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство и 500 лв. платено адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Така мотивиран и на основание чл. 270, ал. 3 от ГПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 218 от 06.08.2021 г. на Районен съд – Ч., постановено по гр.д. № 959/2020 г. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

ОБЕЗСИЛВА определение № 452 от 12.10.2021 г., постановено по гр.д. № 959/2020 г. по описа на Районен съд – Ч..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 4 ГПК Кр. В. Д., с ЕГН *****, да заплати в полза на Средно училище „***“ гр. Ч., ЕИК ***, сумата от 1450 лв., представляваща разноси по делото за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____